

מ"ת 25166/07/15 - מדינת ישראל נגד אברהם (אבי) רוחן (עציר)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

11 בינואר 2017

מ"ת 25166-07-15 מדינת ישראל נ' אברג'יל(עציר) ואח'

לפני כבוד השופט בני שגיא

המבקשת
מדינת ישראל
על-ידי ב"כ עו"ד ניסים מירום; עו"ד שרון הר ציון; עו"ד
אלכסנדרה קרא; עו"ד הילה כהן
נגד
המשיב
2. אברהם (אבי) רוחן (עציר)
על-ידי ב"כ עו"ד עו"ד אבי כהן ועו"ד קובי בן שעה

החלטה - משיב 2

כללי

1. בקשה להורות על מעצרו של המשיב 2 (להלן - **המשיב**) עד תום ההליכים, וזאת לאחר שכתב האישום שהוגש נגדו ונגד 17 אחרים, במסגרת הפרשה המכונה "**פרשת 512**", מייחס לו מעורבות בארבעה אישומים (1, 2, 4 ו-13).

עובדות האישומים הרלוונטיים

2. **האישום הראשון** - (אישום הארגון, אישום זה מיוחס למשיבים 1-7).

על-פי העובדות הנטענות באישום זה, משיבים 1-7 פעלו במסגרת מאורגנת, היררכית ושיטתית, העונה להגדרת "ארגון פשיעה", וזאת החל משנת 2002 ועד לשנת 2006. במסגרת הארגון חברו המשיבים למטרות פליליות שכללו עבירות סמים ועבירות אלימות חמורות, אשר נועדו לבסס את השפעתו ועוצמתו של הארגון כנגד יריביו. הארגון הורכב מקבוצות עברייניות שונות אשר ביצעו פעילות עצמאית לצד פעילות לקידום הארגון ומטרותיו.

נטען כי משיב 1 עמד בראש הארגון והיה בקשר ישיר עם מנהלי הארגון, שחלקם, ובהם המשיב, היו ראשי קבוצות עברייניות, תוך שהוא שומר על מידור ביניהם, כך שהאחד לא ידע על תפקידו של האחר, או את פרטי מלוא פעילות הארגון בקידומה הוא שותף.

עוד נטען כי במסגרת סכסוך שפרץ בין הארגון לעברייני זאב רזנשטיין (להלן - **רזנשטיין**), לעבריינים ממשפחת

עמוד 1

אוחנה ולעבריינים ממשפחת אבוטבול, רצחו חברי הארגון את פליקס אבוטבול, את דוד ביטון (המכונה "דיידונה" - ראה האיטום החמישי), וניסו במספר הזדמנויות לרצוח את זאב רוזנשטיין, במסגרתן, בין היתר, נפצעו עשרות אזרחים חפים מפשע ושלושה אזרחים אף נרצחו.

בסעיף 6 לעובדות האיטום הראשון, צוין כי חבירתו של המשיב ל"ארגון אברג'יל" התבצעה במועד שאינו ידוע במדויק, אך במהלך שנת 2002.

הובהר כי הארגון פעל במבנה היררכי, בו לכל משיב תפקיד מוגדר, כאשר בענייננו מייחסת המבקשת למשיב פעילות כ"ראש קבוצה עבריינית", אליה השתייכו עד המדינה א.ג. אשר שימש כאיש ביצוע לעסקאות הסמים והעברת הכספים, משה (צ'יקו) בית עדה (להלן - צ'יקו), דותן שוקרון ושלומי באסה, אשר שימשו כאנשי הביצוע. נטען, כי המשיב והקבוצה בראשה עמד, ביצעו במסגרת הארגון פעילות פלילית בתחום עבירות הסמים, הלבנת הון ואליומות, ומימנו במישרין או בעקיפין את פעילותו הפלילית של הארגון, ובכלל זה את הרצח ברח' יהודה הלוי, כמפורט באיטום הרביעי.

3. האיטום השני - "העסקה הגדולה" (איטום זה מיוחס למשיבים 1, 2, 3 ו-7 שאף הורשע בו ונגזר דינו)

נטען כי בשנת 1998 רכשו מנשה אליהו ואשר אבוטבול (להלן - אשר) קוקאין במשקל 800 ק"ג אשר הוסלק בתוך גלגלי ברזל המורכבים במכונה תעשייתית בפרו (להלן בהתאמה - הסמים; הגלגלים; המכונה). בשלב מסוים מנשה אליהו נפטר, ובמהלך השנים 2001-2002, פנה אדם בשם אלי לוי (להלן - אלי) למשיב וסיפר לו על הסמים המוסלקים במכונה בפרו, והשניים סיכמו על שותפות ביניהם בחלוקת הסמים, בתמורה לעזרתם של המשיב וא.ג. (עד מדינה בפרשה) בהעברת המכונה מחוץ לפרו (להלן - הקשר). בהמשך, ובמסגרת הקשר, אלי וא.ג. טסו לספרד במטרה להקים חברה באמצעותה יעבירו את המכונה מפרו לאירופה, ולאחר שנתקלו בקשיים בביצוע מהלך זה, שב א.ג. לישראל ובצוותא עם המשיב, פנו השניים למשיב 3 (מאיר אברג'יל) בהצעת שותפות בתמורה לעזרה בהעברת המכונה מחוץ לפרו. בחודש פברואר 2002 נערכה פגישה בין א.ג., אלי, המשיב ומשיב 3, במסגרתה סיכמו הארבעה על שותפות בעסקת הסמים, ונקבע כי א.ג. יפגש בפרו עם אשר ואדם נוסף בשם מוטי חדד (להלן - מוטי), אשר שימש איש קשר מטעמו של משיב 3, וזאת במטרה להעביר את המכונה מפרו לקנדה (להלן - הקשר המורחב). במסגרת הקשר המורחב, במהלך חודש מרץ 2002, התקיימה פגישה בפרו בה השתתפו א.ג., אשר ומוטי ובוצעו פעולות להוצאת המכונה מפרו לקנדה. במקביל, תיאם מוטי עם משיב 7 כי המכונה תתקבל באמצעות החברה שבבעלותו בקנדה והוא ידאג לאחסונה. במקביל למתואר, וחרף הסיכום עם אלי, נפגשו א.ג. ומשיבים 1-3 וסיכמו כי לאחר שהמכונה תועבר לקנדה, יימכרו הסמים באמצעות מוטי, והתמורה תתחלק בין משיב 1 (יצחק אברג'יל), המשיב, משיב 3 וא.ג. - מבלי שאלי יהיה שותף בכך (להלן - התוכנית). בהתאם לתוכנית, ביום 31.12.02 הגיעה המכונה לקנדה ובסמוך לאחר מכן נפגשו א.ג., צ'יקו, אשר, מוטי והמשיב 7 במחסן השייך לו, לשם הובאה המכונה. בשלב זה פתחו את אחד הגלגלים והוציאו מתוכו סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל 60 ק"ג. בהמשך לכך, הסכים משיב 7 להיות שותף לעסקה בכך שיהיה אחראי על אחסון ושמירת המכונה עד

לסיום מכירת הסמים והלבנת כספי העסקה, וזאת בתמורה ל-10% מכספי תמורת מכירת הסמים. כחודש לאחר מכן מכר מוטי חלק מהסמים בקנדה וביום 7.2.03, או בסמוך לכך, שבו א.ג. וצ'יקו לישראל וברשותם 100-150 אלף דולר מכספי תמורת מכירת הסמים. בהמשך, הועברו חלק מכספי תמורת מכירת הסמים לידי א.ג. ומשיבים 1-3 כפי שיפורט בהמשך. עובר ליום 17.6.03, במועד שאינו ידוע במדויק, נודע לא.ג. כי מוטי, בהוראת משיב 3, פתח גלגל נוסף ומכר את תכולת הסמים שהוסלקו בתוכו, וזאת חרף המוסכם ביניהם לפיו בכל פתיחת גלגל יהיו הוא ומוטי נוכחים יחדיו. בעקבות זאת, פנה א.ג. למשיב 1 בטרוניה כלפי משיב 3 (אחיו של משיב 1), ומשיב 1 זימן את הצדדים לפגישה בספרד על מנת להסדיר את נושא המשך פתיחת הגלגלים. בעקבות זאת, ביום 17.6.03, או בסמוך לכך, התקיימה פגישה בספרד בה נכחו משיבים 1-3, א.ג., צ'יקו, גבי בן הרוש, ציון אלון, וי.א. (עד מדינה נוסף בפרשה). באותו מועד פייס משיב 1 את המשיב, א.ג. וצ'יקו וקבע פגישה נוספת לליבון המחלוקת אליה הוזמן מוטי. כעבור יומיים, התקיימה פגישה נוספת בספרד בה השתתפו משיבים 1-3, א.ג., צ'יקו ומוטי וסוכם כי מוטי ימשיך לפתוח את הגלגלים ולמכור את יתר הסמים בקנדה, אף ללא נוכחותו של א.ג. במקום. למחרת בספרד, נפגש משיב 7 עם א.ג. ומוטי אשר דיווחו לו כי נושא פתיחת הגלגלים סודר וכי מוטי יפתח את הגלגלים ללא נוכחות א.ג. וכן סוכם כי משיב 7 ימשיך להעביר לא.ג. את כספי תמורת מכירת הסמים. על סמך ההנחה כי בכל גלגל יש 60 ק"ג סם בלבד, הניח א.ג. כי במכונה מאוחסנים כ-460-480 ק"ג סם. מוטי מכר בקנדה כל קילוגרם סם תמורת 22,000 דולר קנדי, אשר שווים נכון לתקופה הרלוונטית - 71,280 ₪, כך שא.ג. סבר כי שווי הסמים עומד על 32,788,800 ₪. סכום זה חולק בין המשיבים בהתאם לתוכנית כאשר המבקשת אינה יודעת במדויק מה עלה בגורל הסמים.

בהתאם לתוכנית, כספי מכירת הסמים הועברו והולבנו באמצעות המשיב בדרכים הבאות:

החל מיום 13.2.03 ועד יום 12.3.03 ביצעו משיב 7 או מוטי העברות בנקאיות של כספי מכירת הסמים מחשבונות בקנדה לחשבונות של א.ג. בישראל, וזאת בסך מצטבר של 540,000 דולר אמריקאי ו-125,000 דולר קנדי. בהמשך לכך, ועד סוף שנת 2003, המשיב העביר לא.ג. לפחות ב-8 הזדמנויות, באמצעות בלדרים אשר נשאו על גופם במזומן מאות אלפי דולרים בכל פעם, סך כולל של כ-2,280,000 דולר אמריקאי. משיב 7 הפקיד חלק מכספי תמורת הסמים בחשבון של חברת Sanielle Finance המצויה בשליטתו (להלן - **חברת סניאל**).

ביום 15.8.03 ביצע משיב 7 העברה בנקאית בסך 50,000 דולר אמריקאי לחשבונות של א.ג. בישראל. בנוסף, ביום 3.9.03 הנפיק משיב 7 המחאה בנקאית מחברת סניאל על סך 100,000 דולר אמריקאי אשר הופקדה בחשבונות של א.ג.

עובר ליום 10.9.03, פנה א.ג. למשיב 7 על מנת שזה ייצור מצג כוזב באמצעותו ניתן יהיה להסתיר ולהסוות את העברות כספי הסמים לחשבונות וזאת בסך כולל השווה לסכום של 3,537,600 ₪. בעקבות פניה זאת, יצר משיב 7 מערכת של ארבעה חוזים פיקטיביים הפרושים על השנים 1997-2003, שתכליתם הצגת מצג כוזב לפיו הכספים שהופקדו בחשבונות של א.ג. הינם החזר השקעה כושלת שביצע לכאורה א.ג. בחברת סניאל, וזאת תוך

שילוב מסמכי פשיטת רגל אמיתית שהיו בידי המשיב משנת 1998.

בהתאם לתוכנית, חולקו כספי מכירת הסמים שהועברו והולבנו על ידי משיב 7 באופן ששימשו את א.ג., משיבים 1-3, צ'יקו וגורמים נוספים, בין היתר, לצורך קניית רכוש וכן למימון מעשי האלימות והרצח שתוארו באישומים נוספים בכתב האישום.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיב עבירות של ייבוא סם מסוכן וסחר בסם מסוכן במסגרת ארגון פשיעה, וכן עשיית פעולה ברכוש אסור במסגרת ארגון פשיעה.

5. **אישום רביעי** (הרצח המשולש ברחוב יהודה הלוי, אישום זה מיוחס למשיבים 1-4, 9-14)

על פי האמור בכתב האישום, ולאור כישלון החיסול של רוזנשטיין במשרדו, כמפורט באישום השלישי, המשיכו חברי הארגון בהנחייתו של משיב 1 באיסוף מידע אודות שגרת יומו של רוזנשטיין, וזאת על-מנת למצוא "שעת כושר" נוספת לגרום למותו.

כחודש ימים עובר ליום 17.11.03, בזמן שהייתו בבלגיה, זימן משיב 1 את חברי הארגון - המשיב, עד המדינה ש.כ, עד המדינה א.ג ועד המדינה י.א לפגישה בבלגיה, אשר נועדה לקדם את תכנית הארגון לגרום למותו של רוזנשטיין.

ביום 17.11.03 נסע משיב 2 יחד עם ש.כ ו-א.ג מישראל לבלגיה על-מנת להיפגש עם משיב 1 בביתו של משיב 4, באנטוורפן ובמקומות נוספים בבלגיה, בידיעתו ובהסכמתו של משיב 4 לקיום המפגש בביתו.

בין התאריכים 17.11.03 - 19.11.03 נועדו המשיב ומשיבים 1, 4 ועדי המדינה ש.כ, א.ג ו- י.א במספר הזדמנויות, וקשרו קשר לגרום למותו של רוזנשטיין. בשלב מסוים, חבר אליהם גם משיב 3.

במהלך המפגשים שתוארו לעיל עדכן משיב 1 את הקושרים כי רוזנשטיין מגיע בקביעות למשרד להמרת מטבע אותו נהג לפקוד ברח' יהודה הלוי 47 תל-אביב (להלן - **הצ'יינג'**), וכי זו הזדמנות לממש את מטרת הארגון ולגרום למותו.

משיב 1 הורה לקושרים להעביר כסף למימון החיסול מכספי הסמים שהתקבלו מ"העסקה הגדולה" (ראה עובדות האישום השני) לצורך רכישת אמל"ח, איסוף מודיעין ותשלום לפעילי שטח בארגון.

עד המדינה י.א הביע את מורת רוחו מכך שלא היה שותף לרווחי "העסקה הגדולה" ולכן סירב להשתתף במימון.

בעקבות דבריו, הורה משיב 1 ל.א להתרחק ולא ליטול חלק בדיון אודות חיסול רוזנשטיין.

במסגרת אותם מפגשים, נערך מפגש מחוץ לביתו של משיב 4, במסגרתו אמר משיב 1 לנוכחים כי עם הגעתם ארצה, ימסור עד המדינה א.ג כסף מזומן לעד המדינה ש.כ לצורך למימון החיסול, וזאת על דעתו של המשיב.

נטען כי בעקבות סירובו של עד המדינה י.א להשתתף במימון תכנית החיסול, עשה משיב 4 מאמצים לאיתור מקורות כספיים ממקורות נוספים.

סמוך לאחר האמור, קשרו משיבים 9-14 יחד עם עדי המדינה ש.כ וה.צ, ועל דעת משיב 1, קשר להוציא לפועל את תכנית החיסול באמצעות מטען חבלה רב עוצמה שיונח על גג הצ'ינג'.

ביום 20.11.03 ועם חזרתו של ש.כ לארץ, נסע ש.כ יחד עם משיבים 12-14 לביתו של ה.צ על-מנת לשוחח עימו אודות המטען שהוא התבקש להכין.

בהמשך, בהתאם להוראת משיב 1 ועל דעת המשיב, מסר א.ג 60,000 אירו במזומן לש.כ לצורך קידום תכנית החיסול.

עובר ליום 11.12.03 נפגש ש.כ עם משיב 3, והאחרון שאל אותו בדבר התקדמות תכנית החיסול בצ'ינג'. ש.כ עדכן את משיב 3 כי הם פועלים לקידום התכנית, ומשיב 3 עודד אותו והאיץ בו לסיים את התכנית במהירות על-מנת שניתן יהיה להשתלט על כספו של רוזנשטיין.

כחודש ימים עובר ליום 11.12.03, פנה ש.כ למשיב 9, בידיעתו של משיב 1, וביקש לקבל ממנו שלט להפעלת המטען. בהמשך, נועדו ש.כ ומשיב 9 עם ה.צ לצורך הכנת המטען, כאשר אותה פגישה התקיימה בתחנת דלק סמוך לקאנטרי דקל בתל-אביב. במהלך אותה פגישה, פנו ש.כ ומשיב 9 לה.צ, וביקשו ממנו להכין מטען המיועד לחיסול רוזנשטיין. ה.צ השיב בחיוב, ומנה בפניהם את האמצעים הדרושים להרכבת המטען. במעמד הפגישה ביקשו ש.כ ומשיב 9 לברר האם שלט כמו "בפעם הקודמת" יתאים להפעלת המטען, וה.צ השיב בחיוב.

למחרת, הונח סמוך לביתו של ה.צ תיק המכיל אמצעי לחימה אשר נועדו להרכבת המטען, וה.צ הרכיב את המטען בביתו והכניסו לקופסת קרטון. אותה העת, ובזמן שה.צ הכין את המטען, שהה י.מ עם משיבים 10 ו-11 בביתו של ה.צ, ובסיום הרכבת המטען קיבל משיב 10 את המטען מה.צ ועזב את הבית יחד עם משיב 11, בידיעה כי המטען שבידיהם ישמש להמתתו של רוזנשטיין.

בשלב מאוחר יותר, מסר משיב 10 את המטען לידיו של משיב 13, אשר הגיע לאסוף אותו בשליחותו של ש.כ.

עובר ליום 11.12.03 הונח המטען על-ידי משיב 12 ואדם בשם שלומי וזאנה (להלן - **וזאנה**), ובסיועו של ש.כ., על גג הצ'יינג'.

כשבועיים לאחר מכן, יצר ש.כ. קשר עם ה.צ. וטען כי המטען אינו תקין, וכי יש צורך בהחלפת סוללה. סוכם כי המטען יוחזר לה.צ. על-מנת שיתקנו, במידת הצורך.

לאחר שהמטען הוחזר, תיקן אותו ה.צ. באופן של החלפת הסוללה למצבר רכב בעל הספק גדול יותר, ובסיום התיקון הגיע משיב 13 לביתו, כשהוא רכוב על אופנוע, וקיבל את המטען לידי. במקום נכחו אף עד המדינה א.צ., עד המדינה י.מ. ומשיב 10.

בהמשך, הונח המטען פעם נוספת על גג הצ'יינג' על-ידי משיב 12 ווזאנה ובסיועו של ש.כ.

במהלך מספר ימים עובר ל- 11.12.03 קיימו ש.כ., וזאנה ומשיבים 12-14 תצפיות אל עבר הצ'יינג', בהמתנה להגעתו של רוזנשטיין ובמטרה להמיתו על-ידי הפעלת המטען.

ביום 11.12.03 הגיע רוזנשטיין לצ'יינג' מלווה במאבטחיו, כאשר באותה עת שהה משיב 13 בתצפית לעבר הצ'יינג', ווזאנה המתין בקרבת מקום כששלט המטען בידיו.

עם יציאתו של רוזנשטיין מרכבו וכניסתו לצ'יינג', הודיע על כך משיב 13 לוזאנה, והאחרון לחץ על השלט שהיה ברשותו, והפעיל את המטען.

בעקבות הפעלת המטען אירע פיצוץ רב עוצמה, וכתוצאה ממנו נגרם מותם של נפתלי מגד ז"ל, רחמים צרויה ז"ל ומשה מזרחי ז"ל, וכן נפצעו 51 אזרחים נוספים ובהם רוזנשטיין, מאבטחיו ועוברי אורח.

במסגרת אישום זה, מייחסת המבקשת למשיב, כמו גם למשיבים 1, 14-9 שלוש עבירות של רצח, שלוש עבירות של חבלה בכוונה מחמירה במסגרת ארגון פשיעה, פגיעה בנסיבות מחמירות במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), גרימת חבלה של ממש במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים), וקשירת קשר לפשע במסגרת ארגון פשיעה.

6. **אישום שלושה עשר** (עבירות מס, אישום זה מיוחס למשיב ולמשיבים 1, 3, 5-7, 14-18)

עניינו של אישום זה בעבירות מס שהן פועל יוצא של הכנסות חברי הארגון, ואי דיווח על אותן הכנסות.

במסגרת אישום זה מייחסת המבקשת למשיב עבירה של התחמקות ממס או סיוע לאחר להתחמק ממס במרמה, עורמה ותחבולה, במסגרת ארגון פשיעה (ריבוי מקרים).

טענות הצדדים ביחס לתשתית הראייתית

7. לשיטת המבקשת, חומר החקירה כולל ראיות למכביר המלמדות על עמידתו של המשיב בראש "תת קבוצה" בתוך "ארגון אברג'יל", ובהיותו שכזה, הוא משמש כדמות משמעותית ומרכזית בהתנהלות הארגון. המבקשת מפנה בהקשר זה לעדויות עדי המדינה, וכן לתמלילים שונים מהאזנות סתר שבוצעו בתיק, ואעמוד על ראיות אלה בהמשך.

בהתייחס לאישום השני - הוצגו ראיות מהן עולה כי המשיב השתתף ב"מפגש הפסגה" בבלגיה שכלל מספר פגישות, אשר חלקם התרחשו, בין היתר, בביתו של משיב 4. הוסבר, כי המשיב זומן באופן אישי למפגש זה על-ידי משיב 1, והיה חלק מתכנון רצח רוזנשטיין. המבקשת מפנה בהקשר זה לתמליל שיחה מיום 14.11.03 שהתקיימה בין משיב 1 למשיב, וכן לפלט כניסות ויציאות מהארץ, המלמד כי המשיב טס לבלגיה ביחד עם עדי המדינה ש.כ. ו-א.ג. כמו כן, הוצגו הודעות עדי המדינה אודות שהתרחש באותו מפגש.

באשר לטענה כי המהלך יצא אל הדרך, בין היתר, במימונו של המשיב, מפנה המבקשת לעדותו של עד המדינה א.ג. (איש אמונו של המשיב ומי שעל-פי כתב האישום נמנה על "חייליו") - שהסביר כי הכסף הועבר דרכו, אולם בידיעה ברורה של המשיב, ובהנחייתו של משיב 1. נטען כי בהודעת עד המדינה א.ג. מיום 29.5.15, נשאל עד המדינה האם המשיב ידע "למה הכסף שהוא מוותר עליו הולך", אישר שאכן כך הם פני הדברים, והוסיף: **"יצחק (משיב 1 - ב.ש) אמר שצריך כסף והוא אמר לי לתת לשמעון בומבי את הכסף, אז הוא (המשיב - ב.ש) ידע שהכסף הזה הולך"**.

גם בהמשך, בהודעה מיום 1.6.15, חוזר עד המדינה על עיקרי הדברים בדבר בקשתו של משיב 1 להעברת כספים לצורך מימון רצח רוזנשטיין, וכלשונו: **"באנו לפגישה הזאת למטרה כדי לדבר, הארגון איך להרוג את זאביק רוזנשטיין. למטרה הזאת באנו לשם. כל הארגון בא למטרה הזאת... זאביק רוזנשטיין, איך להרוג אותו. ואם צריך לתת כסף אז נותנים גם כסף להרוג אותו... ואז הוחלט לפגוע ברוזנשטיין ואז היינו צריכים, היינו צריכים לתת כסף, לממן כל מיני דברים, אני לא יודע למה, למלחמה, להרוג אותו, לתת כסף, ואז יצחק שהוא הרי, הוא הראש אמר לבומבי "תגיע לארץ וטולי יבוא ויתן לך כסף". ואף בהמשך ציין: "זה ברור, זה הכסף שלי מימן, הכל קשור לאותה מלחמה"**.

בהתייחס לאישום הסמים, המבקשת מפנה לעדותו של עד המדינה א.ג. המתאר כיצד "נולדה" עסקת הסמים המדוברת, ועל עדכונו השוטף של המשיב שהיה בארץ בזמן העסקה. עד המדינה אף תיאר את חלוקת הרווחים, במסגרתה קיבל "תת הארגון של המשיב" 30% מרווחי העסקה.

גם בהקשר לאישום זה מפנה המבקשת לדוח הכניסות והיציאות מהארץ, ממנו עולה כי עד המדינה א.ג, המשיב וצ'יקו יצאו מהארץ ביום 17.6.03 למדריד, וזאת על רקע מחלוקת שנתגלעה בין המעורבים בעסקה ביחס לחלוקת הרווחים.

המבקשת אף מפנה לעדותו של עד המדינה ש.כ, המתאר את חלוקת הרווחים באופן דומה לאופן בו תוארה החלוקה על-ידי עד המדינה א.ג. גם עדויות עדי המדינה י.א ו-י.מ, מחזקות, לשיטת המבקשת, את המסקנה בדבר מעורבותו של המשיב בעסקת הסמים וקבלת נתח משמעותי מרווחיה. מסקנה זו מתחזקת עוד יותר לאור עדותו של משיב 7, שאף הודה והורשע בכתב אישום מתוקן במעורבות באותה עסקה, ממנה ניתן לדלות פרטים מאמתים ביחס לחלק מהמעורבים הנמנים על תת הארגון שהמשיב עומד בראשו.

בהינתן האמור לעיל, סבורה המבקשת כי חומר החקירה עומד ברף הנדרש לצורך שלב זה של ההליך, כאשר במסגרת טיעוניה עמדה אף על השוואה בין עניינו של המשיב לעניינו של משיב 4, אשר נעצר עד תום ההליכים בהתאם להחלטת בית המשפט העליון.

8. לשיטת באי-כוח המשיב, קיימות אינדקציות ראייתיות הקושרות את המשיב לנוכחות באחד מהמפגשים שנערכו בבליגיה, אולם קיימים נתונים, מפיהם של עדי המדינה, מהם ניתן ללמוד כי המשיב לא תרם תרומה כלשהי לתכנון הרצח, בין אם משום שהיה שתוי ובין אם משום שלא נדרש לכך על-ידי הקושרים. עוד נטען בהקשר זה, כי שעה שהמשיב הוזמן לאותה פגישה על-ידי משיב 1, לא נאמרה לו מטרת הפגישה, וגם לכך, לשיטת ב"כ המשיב, יש משמעות. טענה נוספת קשורה לסתירות שונות שמצאו באי-כוח המשיב בעדויות עדי המדינה הן ביחס לתכנים שעלו במהלך הפגישה, והן ביחס לטענה בדבר "מימון" הרצח באישורו של המשיב. כך לדוגמא, נטען כי עדותו של עד המדינה י.א רחוקה מלהיות עקבית, וניתן להבין ממנה כי ענייני המימון נסגרו ישירות בין משיב 1 לבין עד המדינה א.ג (ראה הפניה לעמ' 12 ו-13 לטיעוני באי-כוח המשיב בכתב).

בהקשר לעדי המדינה, הוסיפו באי-כוח המשיב וטענו כי מדובר בשני עדי מדינה בעלי מניע מובהק להפליל אחרים על-מנת לחלץ עצמם מריצוי תקופות מאסר ממושכות.

טיעון נוסף קשור לכתב האישום שהוגש כנגד עד המדינה שנחתם עם א.ג, אשר הואשם בהקשר לאירועי האישום הרביעי אך ורק בקשירת קשר לביצוע פשע, חרף האמור בסעיף 6 ו-7 לכתב האישום שהוגש נגדו, שם צוין כי "המימון" נעשה על-ידו ולא על-ידי המשיב. לשיטת באי-כוח המשיב, ואף אם מדובר בכתב אישום שהוא תולדה של הסכם עד מדינה, המבקשת אינה יכולה לדבר בשני קולות, בוודאי כאשר עסקינן בטענות הנמצאות במישור העובדתי.

באשר לאישום השני, ההגנה מפנה לעובדה כי עדותו של משיב 7 אשר הורשע בעובדות כתב אישום מתוקן ואף העיד בהליך העיקרי, אינה מפלילה במישרין את המשיב, כאשר אין חולק כי הדמות הדומיננטית בעסקת הסמים

היא עד המדינה א.ג., מבלי שהוכח כי עד זה סר למרותו של המשיב. נטען כי המשיב כלל לא היה בספרד, כי אין בנמצא שיחות הקושרות בינו לבין עסקת הסמים, וכי גרסת עד המדינה בדבר קיומו של מפגש בים המלח, שם חולקו רווחי העסקה, אינה נתמכת בסיוע בדמות איכונים או נתונים אחרים.

דיון והכרעה ביחס לתשתית הראייתית

9. לאחר בחינת חומר הראיות וטענות הצדדים לעניין עוצמת עילות המעצר והאפשרות להסתפק בחלופת מעצר (או במעצר בפיקוח אלקטרוני), הגעתי למסקנה כי יש מקום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

מסקנתי נשענת על השילוב שבין קיומן של ראיות לכאורה בעוצמה הנדרשת ביחס לאישום הרביעי (הרצח המשולש), לבין עילות מעצר (מסוכנות וחשש לשיבוש) בעוצמה משמעותית ביותר, באופן שלא ניתן לאיין באמצעות חלופה כלשהי.

אפרט להלן את העומד ביסוד מסקנתי.

10. במסגרת בש"פ 5273/16 **מדינת ישראל נ' אוזיפה** (18.6.2016) התברר עניינו של משיב 4 בפרשה, שעניינו, בהיבט היקף וטיב האישומים, דומה לעניינו של המשיב (שילוב שבין מעורבות באישום הרביעי ובאישומי עבירות סמים). בהחלטתו, התייחס בית המשפט העליון, בין היתר, לסוגיית עוצמת הראיות ועוצמת עילות המעצר, וקבע כי די בנוכחותו של משיב 4 במפגש בבלגיה (שנערך בביתו), מבלי שניתן היה להצביע בצורה פוזיטיבית על תרומה כלשהי לשיח הקושרים, על מנת להוביל למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה למעורבותו בעבירת הרצח, עד כדי ביטול הצורך לבחון את עוצמת הראיות באישומי הסמים. באותן נסיבות קבע בית המשפט העליון, תוך שהוא מקבל את ערר המבקשת, כי יש מקום להורות על מעצרו של משיב 4 עד תום ההליכים.

וכך נקבע (ההדגשות אינן במקור - ב.ש):

"לגישתי, ואף אם ישנן ראיות סותרות כאלה ואחרות, בשלב זה, ניתן לקבוע על בסיס עדויות אלה כי בידי המדינה ראיות לכאורה להוכחת נוכחותו של אוזיפה בחלק מן המפגשים בהם תוכננה ההתנקשות ברוזנשטיין, מפגשים סגורים בהם לקחו חלק רק האנשים המרכזיים ביותר בארגון הממודר. ודוק; אכן, קשה להסיק מחומר הראיות האם חלקו של אוזיפה באותן פגישות היה דומיננטי או שולי. ואולם, בהקשר זה דומני כי יש לייחס משקל משמעותי לשתיקתו של אוזיפה, אשר לא מסר כל מידע ביחס לחלקו כביכול במפגשים שהתקיימו בבלגיה או לתוכנם. במצב דברים מעין זה, אין זה תפקידו של בית המשפט להעלות ספקולציות באשר לטיב מעורבותו במפגשים האמורים, כאשר בית משפט זה עמד על

כך שזכותו של נאשם לשמור על שתיקתו בחקירתו ובמהלך ניהול משפטו, אך שלשתיקה מעין זו תהיינה השלכות גם במסגרת בחינת התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו בגדרי הליכי המעצר (בש"פ 3352/16 בוטראשוילי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.5.2016), והאסמכתאות הנזכרות שם). לפיכך, משאוזיפה בחר לעמוד על זכות השתיקה, בשלב זה, יש לזקוף שתיקה זו לחובתו. אף אם קיימת חולשה מסוימת באשר לראיות הלכאוריות המצביעות על תפקידו ומעורבותו של אוזיפה במפגשים, במסגרת הליכי המעצר, דומני כי די בכך שהוא נכח במפגשים אלו, לצד שתיקתו באשר לתוכנם ולמעשיו בגדרם, כדי ללמד על תשתית ראייתית לכאורית להוכחת המיוחס לו באישום הרביעי, ובכלל, על מעמדו וזיקתו לארגון. ויוזכר, כי במסגרת השלב המקדמי של הליכי המעצר במסגרתם נבחנת התשתית הראייתית הלכאורית, על בית המשפט לבחון קיומן של ראיות גולמיות אשר יש בכוחן להשפיע על סיכוי סביר להרשעה, כאשר די בכך ששוכנע שישנו פוטנציאל הרשעתי שכן רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה גבוהה כבהליך העיקרי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)).

25. משהגענו עד הלום, איני מוצא להמשיך ולבחון את התשתית הראייתית הלכאורית באשר לעבירות הסמים המיוחסות לאוזיפה באישומים הנוספים או להתייחס לטענות הצדדים לעניין זה, שכן דומני כי די באמור עד כה, בהתחשב בעילות המעצר המתקיימות בעניינו של אוזיפה, כדי להורות על מעצרו עד תום ההליכים. בהקשר זה יוטעם, כי גם אם קיימת חולשה ראייתית כזו או אחרת ביחס לאישומים המיוחסים לאוזיפה, בית משפט זה עמד לא אחת על כך ש"קיימת גם זיקה בין עוצמת הראיות לבין עוצמת עילת המעצר, כך שגם כאשר מדובר בראיות לכאורה שעוצמתן אינה גבוהה, אך עילת המעצר היא עוצמתית, ניתן להגיע למסקנה כי אין לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר" (בש"פ 6573/13 מדינת ישראל נ' אביתר, פסקה 20 (10.10.2013)).

11. פסיעה בנתיב שהתווה בית המשפט העליון בעניין משיב 4, מובילה למסקנה ברורה לפיה יש מקום להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, שכן אין מחלוקת שלך ממש ביחס למספר עובדות מהותיות:

(א) המשיב זומן למפגש בבלגיה על ידי משיב 1, שביקש כי יביא איתו גם את "הקרחת" (עד המדינה ש.כ. - ב.ש) אך הדגיש כי מבחינתו - המשיב יכול להגיע לבד ללמדך עד כמה מעמדו בכיר ונוכחותו חיונית (ראה שיחה 50229914 בהאזנת הסתר).

(ב) המשיב מילא את בקשתו של משיב 1, ושלושה ימים לאחר "שיחת הזימון" טס לבלגיה יחד עם שני עדי המדינה שהיו אף הם אנשי אמונו של משיב 1 (ראה פלט כניסות ויציאות מארץ).

(ג) המשיב נכח בפגישה בבלגיה, ביחד עם משיב 1 ו-5 מעורבים נוספים (ובהם - שלושה מעדי המדינה), כאשר על פי שלושת עדי המדינה, במהלך הפגישה קשרה החבורה קשר לרצוח את זאב רוזנשטיין אשר לימים הוביל לרצח שלושה אזרחים שנקלעו לאיזור בו התפוצץ מטען החבלה.

אוסף כי המשיב עצמו, בעימות שערך עם עד המדינה ש.כ., אישר כי נכח איתו ביחד בבליגה (ראה תמליל חקירת המשיב מיום 6.7.15, עמ' 19-23).

טענות ההגנה לפיהן המשיב לא ידע מהי מטרת הפגישה בבליגה עת זומן על ידי משיב 1, והיה שתוי במהלך הפגישה עד כי לא ניתן לייחס לו תרומה כלשהי, נמצאות ברזולוציה הרלוונטית להליך העיקרי, אך גם אם היה מקום להתייחס אליהן כעת, ניתן היה לומר כי הן אינן מתיישבות עם "בכירותו" של המשיב (כפי שזו נלמדת מהראיות הקשורות לאישום הראשון - ראה פירוט בהמשך), עם הצורך החיוני בנוכחותו באותו מפגש כפי שבא לידי ביטוי בבקשתו/דרישתו של משיב 1 כי "יעלה על מטוס ויגיע לבליגה" ועם הגיונם של דברים. במילים אחרות - בקשת ההגנה להתייחס למשיב כאדם "מובל" שמצא את עצמו מגיע לבליגה לסיבה לא ברורה (או לבילוי), ולפתע מוצא עצמו בליבו של קשר עברייני רב עוצמה, מוקף עבריינים אלימים במיוחד, תוך שהוא עצמו הלום אלכוהול ואינו מצוי במלוא חושי, היא טענה מרחיקת לכת שאין בידי לקבל, **מה גם שהמשיב - כמו משיב 4 - שתק בחקירותיו ולא סיפק את אותם הסברים שמספקים באי כוחו** (וראה עמדת בית המשפט העליון באשר למשמעות שתיקתו של משיב 4).

די באמור לעיל על מנת לעמוד ברף של "ראיות לכאורה" כפי שנקבע בעניינו של משיב 4, אך לטעמי - השוואה מהסוג האמור עושה עוול מסויים לעוצמת הראיות הקיימות בעניינו של המשיב, שכן זו גבוהה משמעותית מזו הרלוונטית לעניינו של משיב 4, ויש בה כדי ללמד על מעורבותו בפעילות ארגון הפשיעה, ובאירועי האישום הרביעי.

בשים לב לאמור, אסתפק בהפניה תמציתית לראיות הבאות: (א) עדותו של עד המדינה ש.כ., לפיה המשיב התייחס בפגישה ל"מזל" ששיחק לרוזנשטיין עד אותה נקודת זמן (וזכה למענה בדמות אמירה "**הפעם הוא לא ייצא מזה**" מצד עד המדינה, תמליל הודעה מיום 30.6.15 עמ' 62 ש' 17-21); לעדותו של עד המדינה י.א., לפיה משהורה משיב 1 לחלק מהנוכחים לדאוג למימון הרצח, המשיב הסכים לשלם מחצית מעלות החיסול (תמליל הודעה מיום 15.5.15, עמ' 16-17); וכן לעדותו של עד המדינה א.ג בדבר מימון החיסול מכספי עסקת הסמים (האישום השני) וידיעתו הברורה של המשיב בעניין זה (תמליל הודעה מיום 29.5.15, עמ' 38; 67).

גם בהקשר זה הצביעו ב"כ המשיב על שינויים וסתירות לכאורה בעדויות עדי המדינה, אלא שגם כאן, דומני כי המקום הראוי לברר טענות אלה מצוי בהליך העיקרי, ואין בהן כדי לפגוע בעוצמת התשתית הראייתית הנדרשת לשלב זה. דברים אלה יפים ביתר שאת בהתחשב בעובדה כי בית המשפט אינו נדרש, למעט מקרים חריגים, לשיקולי מהימנות בשלב החלטת המעצר.

12. באשר לאישום הראשון, שם מיוחסת למשיב עבירה של ניהול ומימון ארגון פשיעה, ניתן לומר כי התשתית הראייתית מורכבת מעדויות עדי המדינה, התומכים בטענה לפיה המשיב היה ראש תת ארגון שפעל במסגרת "ארגון אברג'יל" - וראה בהקשר זה **הודעת עד המדינה ש.כ.** (המתאר את "הברית" שנכרתה בין שני הארגונים - תמליל הודעה מיום 29.6.15 עמ' 16; עמ' 27); את ההיררכיה הארגונית (תמליל הודעה מיום 2.7.15 עמ' 45-55); **הודעת עד המדינה י.א.** המגדיר את המשיב כ"מנהל של

פירוקים" (ואין הכוונה ל"פירוקים" לפי חוק החברות) - ראה תמליל הודעה מיום 15.5.15 עמ' 14; הודעת עד המדינה י.א המספק תיאור דומה לתיאורים שסופקו על ידי עדי המדינה האחרים - תמליל 10.1.12 עמ' 30-31; הודעת עד המדינה א.ג, **מי שהיה איש אמונו של המשיב**, המתאר את המשיב באופן הבא: "**הוא הדומיננטי, הוא המחליט**" (תמליל הודעה מיום 1.6.15 עמ' 32-35; עמ' 47; עמ' 68-70).

מעבר לעדויות האמורות, קיימות האזנות סתר מהן עולה כי קיים קשר מובהק בין המשיב ליתר חברי הארגון, ובמיוחד בין המשיב למשיב 1.

יוצא אפוא כי קיימות ראיות לכאורה גם לאמור באישום הראשון.

13. בשים לב לקיומה של תשתית ראייתית מספקת באישום הראשון ובאישום הרביעי, ובהתאם לעמדת בית המשפט העליון בעניין משיב 4, לא ראיתי להרחיב בענייננו של האישום השני. אסתפק בכך שאציין כי גם אישום זה מבוסס, ברובו המכריע, על עדויות חלק מעדי המדינה, אך בשים לב לרמת הפירוט הלא גבוהה ביחס לפעולות קונקרטיות שביצע המשיב, ניתן לומר כי הראיות באישום זה פחותות בעוצמתן מאלה שהוצגו ביחס לאישום הרביעי. לצד האמור לעיל, לא ניתן להתעלם מההתאמה הקיימת בין העדויות לבין פלט הכניסות והיציאות מהארץ, בכל הנוגע למפגש בספרד הרלוונטי לאישום זה (ראה סעיף 12 לכתב האישום).

14. לא ראיתי ליתן משקל, בשלב זה, לטיעון ב"כ המשיב בדבר פער קיים בין המיוחס לעד המדינה א.ג על פי כתב האישום שהוגש נגדו לבין התיאור העובדתי הרלוונטי למשיב, שכן הדברים נעשו במסגרת הסכם עד המדינה, ואינני סבור כי המשיב יכול להיבנות מהם.

עילות המעצר ובחינת חלופה (או מעצר בפיקוח אלקטרוני)

15. לטעמי, לא יכולה להיות מחלוקת כי מעורבות המשיב בפעילות העבריינית, כפי שתוארה לעיל, מלמדת על מסוכנות פורצת גבולות וחשש לשיבוש הליכי משפט, גם באופן של הימלטות מאימת הדין וגם באופן של פגיעה בעדים.

בהחלטתי מיום 2.12.16, שניתנה במסגרת בקשה לעיון חוזר, התייחסתי בהרחבה לעוצמת עילות המעצר, תוך סקירת נתונים שונים המלמדים על עוצמתן, לרבות עברו הפלילי הרלוונטי של המשיב וידיעות מודיעיניות. במסגרת אותה החלטה, יצאתי מנקודת הנחה (עליה הסכימו הצדדים) כי קיימות ראיות לכאורה, ובשורה התחתונה קבעתי כדלקמן:

"אסכם האמור לעיל, ואומר כי השילוב שבין מעורבות המבקש באירועי כתב האישום, עברו הפלילי הרלוונטי, עדותו של עד המדינה ר.ג (הרלוונטית לפרשה אחרת שפוצחה לאחרונה - ב.ש), ואסופת הידיעות המודיעיניות, מלמד על מסוכנות פורצת גבולות ועל חשש ממשי לפגיעה בעדים".

כיון שנתוני הבסיס לא השתנו, והתשתית הראייתית שהוצגה היא בעוצמה הנדרשת, אין לי אלא לחזור על ההנמקות שפורטו באותה החלטה ולאמצן להחלטה זו.

אציין בשולי הדברים כי אני ער להחלטת בית המשפט העליון שניתנה ביום 20.12.16 במסגרת בש"פ 9841/16 שם הורה בית המשפט העליון על עריכת תסקיר מעצר בעניינו של משיב 4, אולם דומני כי קיים פער תהומי בין רמת המסוכנות הנשקפת ממשיב 4, לבין זו הנשקפת מהמשיב. מסקנה זו מתבקשת נוכח העובדה כי המשיב מחזיק הרשעה חמורה ורלוונטית מהעת האחרונה, בגינה ריצה 24 חודשי מאסר (לאחר שהמתלונן המרכזי נרצח על ידי אלמוני טרם עדותו בהליך נגד המשיב) ונוכח הראיות בדבר היותו עבריין אלים השונות לחלוטין מהראיות הרלוונטיות למשיב 4 המלמדות כי "התמחותו" של משיב 4 בעיקר בתחום הסמים.

מסוכנות בעוצמה הרלוונטית למשיב, וחשש ממשי ומובהק לשיבוש הליכים, הן באופן של פגיעה בעדים והן באופן של הימלטות מאימת הדין, ניתן לאיין רק באמצעות מעצר מאחורי סורג ובריה וכך אני מורה.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט